

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 522/23
10.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Петар Јанковић, адвокат из Београда, улица Цара Душана бр. 4, против тужене Републике Србије-Министарство одбране-Управа за инфраструктуру, улица Немањина бр. 15, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, улица Тимочка бр. 15, ради исељења, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2744/20 од 19.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 2744/20 од 19.10.2022. године, а жалба тужиле **ОДБИЈА**, као неоснована.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2744/20 од 19.10.2022. године, ставом првим изреке не дозвољава се објективно преиначење тужбе истицањем другог тужбеног захтева уз постојећи, као у поднеску од 11.05.2022. године.

Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из пословног простора, локала број 1, површине 19 м², у приземљу стамбене зграде у улици ..., изграђен на катастарској парцели ... КО ..., уписан у лист непокретности бр. ... КО ... и да исти преда тужили у државину.

Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженој накнади трошкове

парничног поступка у износу од 79.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Против наведене пресуде тужила је благовремено изјавила жалбу побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиле неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, нити из тачке 12, на коју се неосновано указује у жалби. Изрека првостепене пресуде је разумљива, не противречи сама себи нити разлосима пресуде, а у образложењу пресуде првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању у листу непокретности бр. ... КО ... тужила је укњижена као држалац пословног простора – локала бб, површине 18 м2 који се налази у приземљу зграде у улици ..., изграђена на катастарској парцели бр. ... КО ..., док је у истој згради и истом улазу, такође у приземљу Република Србија укњижена као власник са уделом 1/1 на пословном простору- локалу бр.1, површине 19м2, са правом коришћења Министарства одбране. Тужила је била закупац предметног пословног простора - локала бр.1 по основу уговора о закупу бр. 22-29 од 16.08.1985. године.

Правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П 32644/13 од 30.03.2016. године обавезана је у том поступку тужена, а овде тужила АА да се са свим лицима и стварима исели из предметног пословног простора - локала број 1, у улици ... на кат.парцели ... КО ... уписана у ЛН бр. ... КО ... и да исти простор преда тужиоцу у државину. Решењем о извршењу Другог основног суда у Београду Ии 3117/18 од 06.12.2018. године одређено је принудно спровођење извршења на основу пресуде Другог основног суда у Београду П 32644/13 од 30.03.2016. године, те је тужила иселена из предметне непокретности дана 27.07.2020. године, а што у току првостепеног поступка тужила није ни спорила.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде. Разлоге које је дао првостепени суд за доношење поменуте одлуке, у свему прихвата и овај суд као правилне и на закону засноване.

Одредбом члана 37 став 1 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари. Ставом 2 истог члана предвиђено је да власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог, а ставом 3 да право на подношење тужбе из става 1 не застарева.

Имајући у виду да тужила није власник пословног простора - локала број 1

површине 19 м², у приземљу стамбене зграде у улици ..., уписане у Лн.бр. ... КО ..., већ је у катастру непокретности као власник уписана Република Србија, а корисник Министарство одбране, која је сада у поседу предметног локала, то је првостепени суд правилно оценио да тужиља није активно легитимисана за подношење тужбе у овом парничном поступку, те да нема места примени одредбе члана 37 Закона о основама својинскоправних односа, због чега је одбио тужбени захтев као неоснован у ставу другом изреке побијане пресуде.

Насупрот жалбеним наводима, тужени је у току поступка доказао да је власник спорног пословног простора у смислу одредбе члана 37 Закона о основама својинскоправних односа а у вези са одредбом чланова 4 и 63 Закона о државном премеру и катастру ("Сл.гласник РС" бр. 72/09...47/17), јер је уписан у катастар непокретности, па истицање тужиље да је предметни локал пре 1985.године био заједничка просторија, а коју је тужиља адаптирала, да је увела струју и воду у локал и да је плаћала комуналије и остале дажбине, не утиче на законитост и правилност побијане одлуке у овој правној ствари с обзиром да адаптација постојећег објекта који је у својине тужене, не представља стварање нове ствари, тако да тужиља не може стећи својину на адаптираном објекту.

Неосновано се жалбеним наводима тужиље истиче да постоји само један локал у приземљу предметне стамбене зграде, те да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање. Према листу непокретности бр. ... КО ..., у згради у улици ..., налази се пословни простор за који није утврђена делатност - локал број 1, површине 19 м², на коме је Република Србија уписана као носилац права државне својине са уделом 1/1, а Министарство одбране као корисник. Такође је у истом листу непокретности уписано да се у улици ... у приземљу налази и пословни простор - локал бб, површине 18 м² на коме је тужиља уписана као држалац са уделом 1/1.

Предмет тужбеног захтева се односи на локал број 1 површине 19 м², а не на локал број бб површине 18 м², те жалбеним наводима тужиља неосновано истиче да у приземљу предметне зграде постоји само један локал с обзиром да према подацима у катастру непокретности постоји локал бб и локал бр.1, односно два локала. При том, тужиља је у свом исказу навела да се у овом поступку њен тужбени захтев односи на локал који је био предмет парнице која се водила пред Другим основним судом у Београду П 32644/13, односно локала број 1, површине 19 м², у приземљу стамбене зграде у улици ... из кога је тужиља принудно исељена.

Такође, све да је и тужиља и на локалу број 1 уписана као држалац иста не би могла поднети тужбу за исељење сходно одредби члана 37 Закона о основама својинскоправних према коме је активно легитимисан за подношење тужбе власник, а не држалац.

Правилна је одлука првостепеног суда садржана у ставу првом изреке побијане пресуде којом суд није дозволио објективно преиначење тужбе истицањем другог тужбеног захтева уз постојећи као у поднеску тужиље од 11.05.2022. године, насупрот жалбеним наводима. Наиме, тужиља је сходно одредби члана 200 став 1 Закона о парничном поступку, поднеском од 11.05.2022. године уз постојећи захтев за исељење поставила и захтев за исплату дуга на име плаћених комуналних трошкова. Тужена се у

поднеску од 09.06.2022. године противила објективном преиначењу тужбе наводећи да поступак по овом тужбеном захтеву није строго везан за главни тужбени захтев за исељење, те да би расправљање по преиначеном тужбеном захтеву знатно одужило већ постојећи поступак који је започет подношењем тужбе 08.09.2020. године, с обзиром да тужена спори како основ тако и висину новопостављеног захтева, па би утврђивање висине потраживања подразумевало и предлагања нових доказа вештачењем, због чега је суд правилно, сходно одредби члана 199 став 2 ЗПП, како се тужена противила преиначењу, донео одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде, посебно имајући у виду да би поступак по преиначеној тужби продужио трајање овог парничног поступка.

Наводи жалбе да суд није имао у виду доказе из 1992. године из којих доказа произилази да за предметни локал број 1 није издата грађевинска и употребна дозвола, нису од утицаја у погледу тужбеног захтева за исељење у односу на који захтев тужиља није активно легитимисана јер није власник предметне непокретности.

Приликом доношења другостепене одлуке, апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиље, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да су исти ирелевантни за другачију одлуку суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде јер је донета правилном применом одредаба чланова 150, 153, 154 и 162 и 163 Закона о парничном поступку и туженој су признати трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка у складу са Адвокатском тарифом важећом у време пресуђења.

Из изнетих разлога, применом одредби чланова 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић